

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 590/2024
15.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Тајјане Вуковић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног заокника, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Драгана Јелића, а поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К бр.553/20 од 18.07.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.747/23 од 19.01.2024. године, у седници већа одржаној дана 15. маја 2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Јелића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К бр.553/20 од 18.07.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.747/23 од 19.01.2024. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу К бр.553/20 од 18.07.2023. године АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног заокника, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од једне године, која казна ће се извршити тако што ће окривљени издржавати у просторијама у којима станује у улици ... број .. у ..., са применом електронског надзора. Истовремено је одређено да окривљени не сме да напушта просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, те да уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти простије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, на основу одредаба чланова 80. и 86. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије, у трајању од једне године, рачунајући од дана правноснажности пресуде.

Окривљени је обавезан да суду, на име трошкова кривичног поступка, плати износ од 112.242,00 динара, те на име паушала износ од 20.000,00 динара, као и да на име трошкова кривичног поступка Основном јавном тужилаштву у Крушевцу плати износ од 162.501,03 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.747/23 од 19.01.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Драгана Јелића, а пресуда Основног суда у Крушевцу К бр.553/20 од 18.07.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Драган Јелић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1), став 2. и став 4. ЗКП, конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно суђење, уз истовремени захтев да у смислу члана 488. став 3. ЗКП одреди да се одложи извршење правноснажне пресуде.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те по оцени навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да су нижестепене пресуде засноване на незаконитом доказу, на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати – на вештачењу Комисије вештака – Факултета техничких наука у Новом Саду, Департман за саобраћај, који је према ставу браниоца прибављен супротно одредбама чланова 367. тачка 7) ЗКП и члана 368. тачка 5) ЗКП, јер је одређено наредбом првостепеног суда ван главног претреса, и ван заседања дана 21.09.2022. године, када није одржан главни претрес при чему је и сама наредба суда о вештачењу незаконита, јер у истој недостају упозорења на последице давања лажног налаза и мишљења. У захтеву се наводи и да представник Комисије вештака није усмено испитан на главном претресу, тако да тада није ни положио заклетву, нити је пак опоменут на положену заклетву, супротно одредбама члана 118. став 1. тачка 8) и тачка 9) ЗКП, а што све наведени доказ чини незаконитим.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости, Врховни суд није прихватио као основане.

Наиме, исти наводи захтева већ су истицани у жалби браниоца окривљеног, изјављеној против првостепене пресуде, и били су предмет разматрања Апелационог суда у Крагујевцу који је поступао по овој жалби, па како је Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 2, последњи став и страни 3, први и други став своје одлуке, изнео јасне и аргументоване разлоге, које и овај суд у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Стога је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем се нижестепене пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, одбијен као неоснован.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен.

Бранилац окривљеног у уводу захтева за заштиту законитости, као разлог подношења, истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, због које повреде је окривљеном преко браниоца дозвољено подношење овог ванредног правног лека.

Међутим, у образложењу захтева бранилац не наводи конкретно на који начин је нижестепеним пресудама повређен закон по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело, нити на који начин је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе погрешно примењен закон (бланкетни пропис из члана 23. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима), већ с тим у вези указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, истицањем да је у конкретном случају постојао пропуст оштећеног као пешака и учесника у саобраћају, који је према ставу браниоца „узроковао опасну ситуацију пресецањем путање кретања путничког моторног возила којим је управљао окривљени, створивши при томе опасну и неочекивану препреку“, те који је био у стању „тешке алкохолисаности“, уз сопствени закључак да из утврђеног чињеничног стања несумњиво произилази да између кретања возила окривљеног и забрањене последице не постоји узрочно-последична веза, нити се може закључити да је окривљени критичном приликом поступао супротно одредби члана 23. Закона о безбедности саобраћаја на путевима.

Поред тога, бранилац у образложењу захтева истиче и да су нижестепеним пресудама учињене повреде одредаба члана 15. ЗКП, 350. ЗКП, 356. ЗКП, 395. ЗКП, 408. став 2. ЗКП и 411. ЗКП, док наводима да другостепени суд није ценио наводе браниоца који су истицани у жалби изјављеној против првостепене пресуде указује, на повреду одредаба члана 460. ЗКП.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, као и повреде одредаба члана 15, 350, 356, 395, 408. став 2, 411. и 460. ЗКП у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца због повреде закона, то је Врховни суд у овом делу поднети захтев одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић